

*

אני גד בן יהודה לוי
מצייר את המילים שלא לימדו את אבי לקרוא ולכתוב

*

אני חושב על זה
מאז ששופרט התקשר
התחלתי להשתמש יותר
בפסנתר

במלים אחרות גבר
נגן תווים אל תכתב

במלים פשוטות אני אשכב במטה שלנו בלעדך
ארד אל השכנים

אצלצל אל האלהים שלך ושלי

הוא גם לא התכוון לחשב על האשה שפעם אהב

בהתחלה לא רציתי להשתמש בזה ואז חשבתי לעזאזל בסימפוניה
האלהית מי מאתנו קלידים ומי פסנתר

*

ובעקרון ההכבדה
כמו בחק של כלל היד החוקקת או
חוק שמור התוצאה

בסוף הדמעה נמרחת על גב
היד המכה

*

מחלצי הכאב
קסם הארץ השחורה
כרונוס
על אבן לבנה
שותת דם

מכופפת את הטיגריס
מחביאה את הדרקון

מחפשת את
ידי עציירת החרום
ולא מוצאת

הליכה מוציא דברים טובים
מוזג עלטה לשמים
ומניח לקרעים בה
להניח מעט
להתלוצץ עם
הולכי רכיל

תבת פנדורה לתהודות של
מלים

שלולית זו שלולית.
נמען עקר שלי

*

אבא,
הזקנה היא בגדים
כבדים
תוקעת חיוך
ממאיר.

יש לה פרצוף יפה
שנוסע בקוים עירוניים
מוניטין של קפה בשקל תשעים
אני ארד לה

שני גברים מהסוף
אצבע מעל האזן פסים בסגל
שתתרגל לצבעים

שמחזכים לה את המטר וששים
היא מבינה, חלמתי שאני כזה
משורר עם פרצוף יפה

שאם ינתן לי רק לכתב
אפשיט לה את הגברים שלבשה אתמול
שתחליט

נורא מתאים להכנס לתוך מטר שבעים ושלוש
עירמה

שרה מלול, מתגוררת בדימונה. שיריה פורסמו ב'מסדרון', ב'העוקץ',
ובעיתון אוני' בן גוריון.